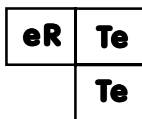

eR Te Te

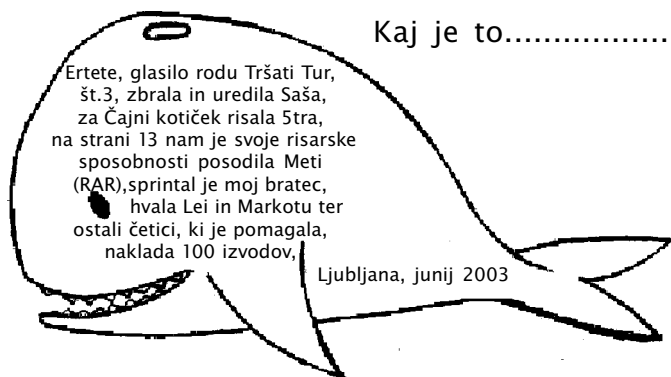
Glasilo rodu Tršati Tur, št.3

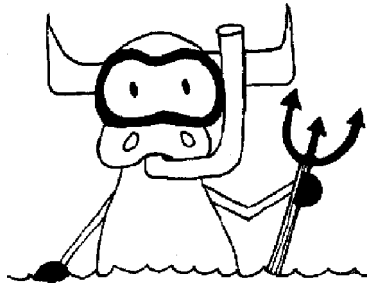

Kazalo

Travnik.....	4
Dvorjenje zelenonoge tupalice.....	5
Žaboboj - mnogoboj ljubljanskih tabornikov.....	7
Kako pa kaj v Avstraliji?.....	8
Pot pod gume 2003.....	11
Iz dnevnika Tršatega Tura.....	13
Tabor.....kmalu.....čisto pred vrati.....	15
Zgodba o komarju Viktorju.....	16
Čajni kotiček.....	18
Zverinice iz RTT.....	20
Šale in kape.....	22
Kaj je to.....	23

eR	Te
	Te

Uvodnik

Začetek dolgega vročega poletja je kot nepopisan list, nestrpno čakajoč, da ga popišemo z vsemi prigodami, veseljem, brezskrbnostjo in vsem tistim kar nam ponujata dva meseca čiste gole uživancije. Kam vas bo letos zanesla pot sicer ne vemo ampak upamo, da bomo delček poti prehodili skupaj...na taboru, kjer se bo za kratek hip ustavil čas in bomo zgradili čisto svoj svet. Nič drugega kot prostrane zelene širjave, osvežujoča Krkica, dobra papica, smeh, zabava in piščalka ob 8:00 zjutraj. Pišuka bo lušten!

Po taboru pa vsak na svoj konec. Morje, dedki, babice, hribi, igrišča in kopališča vabijo, da delček počitniških dni preživite tudi z njimi. V poplavi zanimivih prigod si ne pozabite zapomniti vsaj ene. Ko bo kdaj nastopil deževen dan in boste nesrečno obtičali med štirimi stenami, vzemite v roke svinčnik ter napišite kakšno dogodivščino ali dve za naš Ertete.

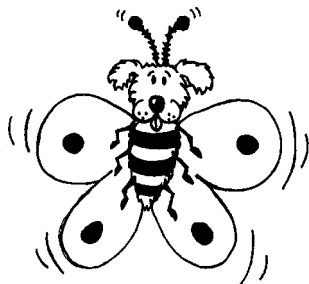
Pridni bodite, uporabljajte sončno kremo in se fino imejte!

Uredništvo

eR	Te
	Te

TRAVNIK

Pes je šel po poti do travnika. Ko je prispel na travnik, je prišel do spoznanja, da je pes in ne metulj, kot je ves čas mislil. Od razburjenja je kar pozabil, da mora dvigniti nogo, ko gre lulat. To se pravi, da je pi-pijal po svoji levi nogi, ker mu je veter pihal iz desne strani in potem je imel celo nogo po pi-pijano in to ga je strašno motilo. Odločil se je, da pojde po pomoč. Ogabno je smrdel, ker se že celo večnost ni pošteno umil. Taki so pač psi. Koder je prišel, tam so bežali od njega, tako da so ga poimenovali Smrdo-dog. Smrdo-dog, ne preveč navdušen nad svojim nadimkom, je padel v še globejšo depresijo, iz katere ga tudi najnovejša psihiatrična metoda zdravljenja ne bi rešila. In tako je naš Smrdko zašel v dobro družbo in ga začel žurat. Seveda so ga žurali po pasje (dogi-styl). To so počeli vsakokrat, ko se jim je zazdelo, da so preveč potolčeni. Enkrat je bil naš Smrdo že tako globoko, da bi nam lahko povedal kakšen okus ima naravna nafta, pa je prišla mimo blond kokeršpanjelka in kmalu je bil spet v nebesih, kokeršpanjelka pa s smrčkom v zemlji. »Tod bom pa še kdaj prišla,« si je rekla kokeršpanjelka in potem je odšla. Naš Smrdo pa je rekel oz. zabevskal, da bo vsemu naredil konec in spremenil pasmo...kdo bi si mislil. Današnja kirurgija je zmožna velikih dosežkov, ampak to kar so naredili njemu, je pa neverovatno. Iz malega čivave so ga povečali v dolgonogega pudla. Kot predstavnik nove pasme se je zaposlil v banki in srečno živel do konca svojih dni.

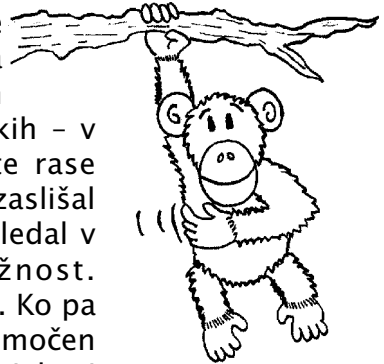
THE END

Zunanji sodelavec Ahim

eR	Te
	Te

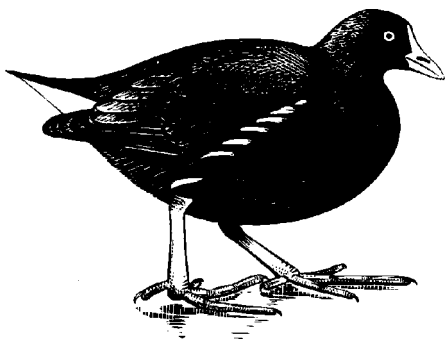
DVORJENJE ZELENONOGE TUKALICE

Si že kdaj pohajkoval po Ljubljanskem barju in nenadoma nad seboj zaslišal opičje dretje, pogledal navzgor, v nebo, trenutek za tem pa še okoli sebe, rahlo zardel in s cmokom v grlu, upajoč, da te nihče ni videl. Potihem si se spraševal, kako si lahko tako neumen, da iščeš opice v zraku in to ne kar kjerkoli, pač pa v zraku nad Ljubljanskim barjem. Kmalu se je nelagodje poleglo in vrnila se je stara samozavest, ki je takoj sprožila obrambni mehanizem in zvrnila krivdo na nekoga drugega – »Le kdo je tako neumen, da je na nebo nad Barjem postavil opice?«. Ker odgovora nisi poznal, se je sprožil drug obrambni mehanizem in vprašanje spraval v podzavest, kjer je ostala še dolgo po tistem trenutku. Kot se za zadeve v podzavesti spodobi, je na dan prihajala ravno ob neprimernih trenutkih – v sanjah si iz ust lepega pripadnika iste rase vendar nasprotnega spola kar naenkrat zaslišal opičje dretje, odrevenel od strahu, pogledal v nebo in zamudil odlično priložnost. Meni se je zgodilo. Vse zgoraj napisano. Ko pa sem se neke noči spet prebudil, ves premočen od potu, in se zavedel, da dekline v sanjah ni bilo samo lepo, ampak tudi pametno in nadvse zgovorno, sem se odločil, da zadevi pridem do dna. Dotične gospodične namreč nisem niti približno razumel – žal se v času moje prve rasti (pravijo, da gre človeško telo v času rasti zarodka skozi vse predhodne evolucijske faze – začnemo s škrkami, nato jih odvržemo, za njimi še rep...) nisem naučil jezika opic. Spet osamljen sem se poglobil v svojo podzavest in jo izprašal, od kod mi po glavi neprestano rojijo te opice. Od ponovnega odkritja razloga in razjasnitve problema ni bilo potrebno storiti dosti. Usedel sem se pred računalnik, se priklopil na medmrežje, pobrskal po zbirki živalskih vrst na področju Ljubljanskega barja, se še enkrat prepričal, da tam pač ni opic, sploh ne takih letečih, in jo našel.

eR	Te
	Te

Rešitev toliko neprespanih noči je bila čisto preprosta, tako enostavna, da me je bilo kar sram, da je nisem odkril že prej. Zelenonoga tukalica je manjša močvirska ptica selivka z rjavkastim, belo pisanim perjem po hrbtu in razmeroma dolgimi nogami. Mar ni očitno? Seveda, z opicami nima kaj dosti skupnega. Morda je še najočitnejša razlika med njunima vrstama ta, da opic pač ni na nebu. Tukalice pa, tako kot se za ptice spodobi, neprestano letajo sem ter tja, vsake toliko tudi nad barjem. Nekaj malega pa le imata skupnega, med drugim prednika, tistega, ki je davno nazaj prilezel iz oceana in ugotovil, da zunaj sploh ni tako slabo, da je precej več barv v okolici in nekaj malega manj vode, ampak to sploh ni tako pomembno, ker smo iz istega prednika nastali tudi mi, pa se s tem nikoli ne hvalimo. Druga, za nas pomembnejša, podobnost med to ptico in opico pa je njuno oglašanje. V času dvorjenja zelenonoge tukalice namreč spuščajo opicam nadvse podobne glasove. Čemu – da bi privabila bližnje opice, odgnala ljudi s svojega območja ali pa preprosto poklicala kakšnega pripadnika svoje rase a nasprotnega spola, ki razume opičje vreščanje in zna leteti – tega ne vem, a tudi ni tako pomembno. Najbolj važno je to, da sem si razložil, zakaj nad Ljubljanskim barjem ni opic, zakaj vsake toliko vseeno lahko zaslišimo njihove glasove visoko nad našimi glavami, zakaj 1 plus 1 ni vedno 2 in kakšna je razlika med vrabcem. To je vse, kar je pomembno. To, in pa možnost, da v miru spim do jutra.

Anonimni sprehajalec, ki ga je obnorelo dvorjenje zelenonoge tukalice

eR	Te
	Te

ŽABOBOJ-MNOGOBOJ LJUBLJANSKIH TABORNIKOV

Jutro se, vsaj kar se mene tiče še ni dobro začelo, ko smo že čakali pred O.Š. Maksa Pečarja. Kity, Grega in Jurij so pridno zavzeli vloge sodnikov pri signalizaciji na neki kontrolni točki, tam nekje ne vem več kje.

Lipek se je zopet znašel s svojimi dobrimi starimi prijatelji računalniki in skupaj z njimi obdeloval rezultate tekmovalcev. Midva s Tomažijem pa sva na sosednjem travniku postavila strelišče. Lokostrelstvo je bilo zopet odmaknjeno daleč stran od dogajanja,

ker se pač držimo pravila: »Da se komu kaj kam ne zapiči.« Kljub temu, da se lokostrelstva kot ene izmed tekmovalnih disciplin ni nihče udeležil (kljub opozorilom, da mora vsak rod poskrbeti za svoj lok, slednjega žal ni imel nihče), sva imela kar pestro.

Ob ropotanju delovnih strojev, ki so nekaj metrov stran gradili hišico, se je vsake toliko časa našel kdo, ki je želel tako malo za šalo izstreliti puščico ali dve. Vrhunec najine delavnice sta bila zagotovo vegi sendvič in bljaki sendvič. Seveda je vegi sendvič s svojo sestavo daleč prekašal bljaki sendvič, saj je vseboval: tofu, solato, majonezo, papriko, kalčke, ...medtem ko je bljaki sendvič po Tomaževem pričevanju vseboval nekaj salamice in sirčka.

Po nekajurnem ždenju na šotorki, sva vzdignila ritnice in vse skupaj lepo pospravila in jo odmaširala v center dogajanja. Do rezultatov je bilo še kar nekaj časa, zato smo si Jurij, Grega, Tomaž in jaz še kar nekaj časa z nogami ali bolje rečeno s celim telesom podajali kvačkano žogo. Zabavna reč, ni kaj. Zaradi svojih posebnih motoričnih sposobnosti sem se raje umaknila v senčko, kjer sva s Kity malce poklepotali o vseh tegobah tega sveta.

Rezultate smo dočakali ampak med tekmovalci smo zastonj iskali RTT-jevce.»Pa drugič,« smo si rekli in odvandrali domov.

Saša

eR	Te
	Te

KAKO PA KAJ V AVSTRALIJI?

Verjetno zdaj že vsi veste, da vaš starešina Dumy ni šel rakom žvižgat in tudi vesoljci ga niso ugrabili, pač pa se je odločil malce pogledat v svet, saj veste, da vidi, če je tam kaj drugače kot doma. Zgodba sicer, po dramatičnosti, Desetemu bratu ne seže niti do kolen, morda pa si le prisluži kakšen trenutek odobravanja od morebitnega bralca. Že samo potovanje z letalom na drugi konec sveta je lahko zgodba zase, zato za začetek:

19.3.2003

Sedim na postelji majhne sobice, prijetne enonadstropne hiške v predmestju Melbournea - Hawthorn. Ura je ravno začela drugi dan moje dveletne pustolovščine, ko sem se prebudil iz celodnevnega krepčilnega spanca po napornem 27 urnem preganjanju po nebu. Tako zdaj lahko celo noč veselo buljim v strop (idealno za pisanje dolgih emailov). Angela in Bruce sta me 4 ure čakala na letališču, saj smo zaradi ekstremnih varnostnih ukrepov v Frankfurtu morali zapustiti letalo, nakar so vse še enkrat temeljito prežarčili in pretipali, da smo se lahko tri ure kasneje varno vkrcali nazaj na avion brez bomb in olfa nožev. Na tem mestu bi se zahvalil konciznosti slovenskih varnostnih organov na Brniku, ki so v moji prtljagi odkrili manjši žepni nožič švicarskega porekla (a Kitajske izdelave), ki mi ga je pred nekaj dnevi prijazno podaril ostareli balinar v zahvalo, ker bo lahko spravljal kugle v naši taborniški. Spornega predmeta sem se seveda hitro znebil (če ga kdo rabi se nahaja v prvi kanti desno od vhoda zaprto območje na Brniku) in v lahnem drncu odbrzel mimo že rahlo živčne stevardese na izhodnem terminalu, za kar sem si prislužil celo nekaj sekund osebne reklame na letališkem interfonu. Konec dober vse dobro in tako se je vse skupaj začelo. Na letalu sem srečal kolega arhitekta, ki je potoval na Novo Zelandijo k svoji puncji, kjer se bo šel oblikovalca internetnih strani. Poleg mene pa je sedela čedna Scurtha, nemška Albanka, ki se je ravno vračala s svoje poroke v prištinski Mitrovici. Let je v prijetni debati o vojni in trpljenju na Balkanu minil kot bi mignil.

eR	Te
	Te

Frankfurtsko letališče je kljub vsej svoji grandioznosti izpadlo precej bedno, saj so bili ob tej uri zaprti že vsi djutiči in lokalčki. Še dobro, da je dobro poskrbljeno za animacijo potnikov; večkratno vkrcavanje in izkrcavanje na letalo skozi špalir policajev z brzostrelkami deluje na telo in duha prav krepčilno, moram priznati.

“Ladies and gentlemen our doors are shut and we are going!” je po treh urah čakanja židane volje oznanil kapitanov glas, in res smo vzleteli. Po uvodnih ceremonijah in predpisanemu krmljenju so me še razveselili z novico, da bom namesto trikrat moral prestopati štirikrat, saj bomo zamudili letalo iz Singapurja do Melbournea. No, priznam, da je pogled na Sidney iz zraka kar lep.

Prav tako pa tudi na Melbourne. Uf to pa so dimenzije. Mogoče bo tudi pri nas nekoč tako: cela Ljubljanska kotlina, hiška pri hiški od Krima do Vrhlike in Bleda. Angela je morala še skočit na nek sestanek, zato smo se zapeljali v center mesta in z Brucem sva imela enourni “tour de CBD” (Central Business District).

eR	Te
	Te

Koliko ljudi in kako velike hiše! Zrak je še kar v redu glede na promet in to, da je bilo danes 31 stopinj.

Občutek velikega mesta je malce drugačen, če ga ne gledaš skozi oči turista. Ker se zavedam, da bom moral tu živeti naslednji dve leti, sprejemam navdušenje v majhnih dozah in s previdnostjo. Navaditi se bo treba na precej novih stvari, najti stanovanje, morda kupiti avto in predvsem spoznati precej novih ljudi. No morda bo precej dela tudi s študijem, zaradi česar sem sploh šel v Melbourne, ampak kjer je volja...

Chambersova, ki sta me pričakala na letališču, sta res prijazna in ker me je nekje ob šestih popoldne zadel prvi udarni val potovalne mrzlice smo se strinjali, da prespim še pri njih, jutri pa se selim v penzion Slovenskega središča v Kew.

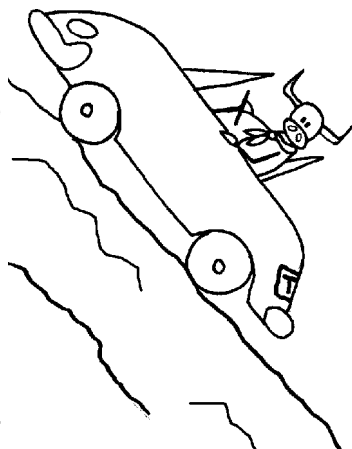
Dumy

eR	Te
	Te

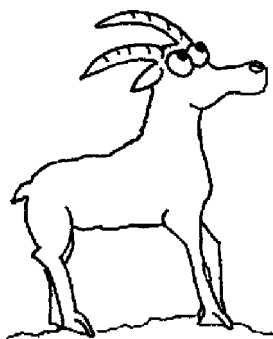
POT POD GUME 2003

No, pa smo končno dočakali to našo akcijo, na katero smo se pripravljali že celo leto. In končno po prvi predstavitvi z jeseni na pomlad, pa po drugi predstavitvi zaradi dežja, pa po tretji zaradi Velike noči (ja res nam ni bilo usojeno)... končno!! 10. maj je bil tu in naše iskanje kontrolnih točk po barju ter piknik tudi. Organizatorji smo se dobili že ob devetih in počasi so se začele priprave. Postavili smo progo za spretnostno vožnjo z avtom, tamale pa razvozili po barju, kjer so pridno čakali prve ekipe. Malo pred

deseto so že začeli prihajati prvi taborniki. Med prvimi sta prišla Stanko in Metka in kmalu za njima se je zbrala vesela družčina, ki je bila meni manj znana, saj so to bili bolj starejši člani (no, ne še tako zelo stari). Od zdajšnjih, meni bolj poznanih članov je prišla Katarina s svojo famulijo, Aljaž in njegova mama, ter seveda Domanjc s svojim džipom. Najprej so udeleženci morali pokazati svoje spretnosti v vožnji z avtom, potem so dobili zemljevid ter list z opisom poti. Nato so se odpeljali dogodivščinam naproti.

Prva kontrola je bila v vasi Matena, pot je potem vodila do Črne vasi, kjer je znamenita cerkev Jožeta Plečnika in naši taborniki so tu lahko pokazali svoje skrivne talente, saj so morali to cerkvico narisati.

Naslednja postaja je bila jezero pri Podpeči, potem pa še skok v lški vintgar, pa na izansko tržnico pogledat koliko stanejo banane in... na piknik na Bajto. Tam pa nas je čakalo še eno presenečenje. Poleg naših kuharjev, ki so bili tam že dan prej, da so pripravili vse potrebno, so bili tam še naši stari (ti pa res že bolj stari) znanci-partizani. Imeli so neko svojo fešto in tako je bil Mokrc poln starih in mladih ljudi. Na Bajti smo najprej pojedli čevapčiče, pa čili pa golaž...

eR	Te
	Te

Nato je sledil srečelov. Nagrade so bile res super: od meglajtke do teleskopa, pa razni šamponi, pa mila...tako da v prihodnosti Ertetejevci ne bomo hodili po svetu umazani in smrdeči. Ne smem še pozabit omenit naše kolesarje, ki so naredili enako pot kakor vsi ostali. To so bili Ljubo pa Nina in gospod Krištofič.

Ko smo se najedli in pokupili vse srečke, smo se še malo pomenili, nato pa počasi pospravili, se še malo ne ravno prijeteljsko pomenili s partizani in...odšli.

Ne smem pozabit omenit še, Domanjčevo malo nesrečo z avtom (nič hudega-upam da ata ni bil hud), Aljaževo mamo, ki se je zelo dobro ujela z nami (vi še kar kej pridte okrog), in pa seveda naše grče, od katerih si vseh imen žal nisem zapomnila, vendar mi je bilo všeč, da sem končno spoznala ljudi, o katerih sem že toliko slišala. Akcija mi je bila zelo všeč in mislim, da je zelo dobro uspela, čeprav smo malo pogrešali naše zdajšnje člane in njihove starše, tako da za konec rečem lahko samo še to, da vam je vsem, ki niste bili na tej akciji, lahko zelo žal.

Špela

IZ DNEVNIKA TRŠATEGA TURA

IV.VI.III

Dragi dnevnik.

Pred dnevi sem zopet izbrskal imeniten članek, da so kolo mogoče izumili celo Slovenci. No, najbrž niso bili ravno Slovenci, so pa vsekakor živeli na našem, Ljubljanskem barju. Štos, ne. Ljubljanski arheologi so namreč lani, blizu Verda izkopali leseno kolo, ki pravijo se je vrtelo na osi nekega voza v daljnem letu 4000 pred našim štetjem.

To je že precej daleč nazaj in se ne spomnim več točno kako je bilo takrat (saj veš, moj spomin je že malce načet) ampak se mi zdi, da so na sosednjem kolišču tisto leto na skrivaj nekaj pripravljali celo poletje. In potem slišim pozimi, kako se poglavar sosednjega kolišča hvali, da je prodal petkrat več rib kot naše kolišče, in na srečanju starešin izvem, da jedo njihove ribe celo tam daleč za goro, ki ima obliko jošk, in to sveže! Spomnim se, da mi nikakor ni šlo v glavo kako zaboga so spravili sveže ribe tako daleč, tako hitro. Naši

eR	Te
	Te

najhitrejši veslači, v naših najhitrejših drevakih, rabijo do konca Velikega jezera skoraj pol dneva, do Gore pa je potem še skoraj pol dneva hoda, in to še brez tovora več in več kilogramov krapov in somov.

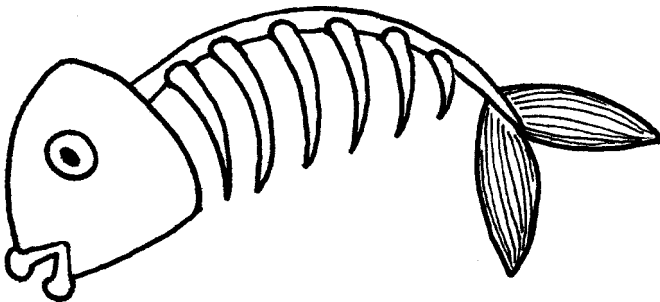
In zdaj izvem, da so se tipčki naokoli prevažali z vozom, na dveh kolesih. Takem, kot smo jih videli šele kakih dvesto let kasneje v Švici, ne pa na nekem zakotnem Ljubljanskem barju.

Neverjetno kako tehnologija hitro napreduje. Misliš, da si na varnem z vsemi sodobnimi napravami in pripomočki, ki znajo rešit vsako težavo in opravijo delo petkrat hitreje, tako da ti skoraj ni treba več niti misliti in znati kaj več kot preklopiti gumb iz ON na OFF.

Še vedno pa se nisem znebil bojazni, da mogoče ravno v sosednjem zalivu nekdo, ravno zdaj, odkriva nekaj tako novega in genialnega, da bom sam spet ostal nekje zadaj v tekmi s časom in drugimi, ki imajo znanje in dobre ideje. Zato grem zdaj prebrat še kakšno knjigo in malce poštudirat, kaj veš, mogoče pa nekega dne sam oddrvim v sončni zahod na vozu, ki bo, kaj pa vem ...

... mogoče letel po zraku.

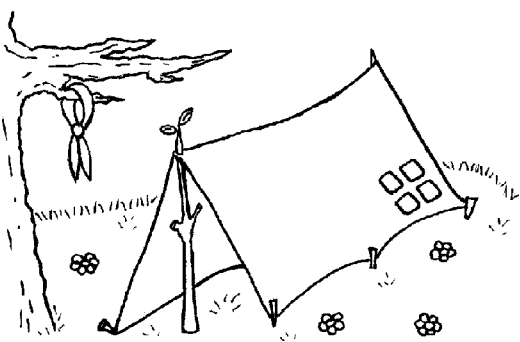
Tršati Tur

eR	Te
	Te

TABOR.....KMALU.....ČISTO PRED VRATI

Bliža se poletje in s tem se približuje tudi tabor. Ta predstavlja vrhunec našega dela in truda med letom. Namenjen je predvsem zabavi, druženju in čisto malo tudi učenju. Zagotovo se spomniš dogodivščin iz prejšnjega leta in tudi letos ne bo nič drugače.

Vožnja s kanuji, lokostrelstvo, bivakiranje, družabne igre (ali se še spomniš o j rimšimšim o j ramšamšam, moja draga.....), zanimive delavnice in še in še zanimivega programa smo vam pripravili tudi letos. Našlo pa se bo tudi kakšno presenečenje. Kakor vidiš bomo za vse poskrbeli mi, za prijetno vzdušje in družbo pa boš moral, saj malo, poskrbeti tudi ti. Priprave na tabor potekajo že od januarja in je zato pričakovanje iz tedna v teden večje. Letos nas vabi reka Krka, ki bi nam v teh vročih dneh prišla še kako prav. Tudi letos bosta z nami kuharici Metka in Katra, ki bosta poskrbeli za spokojen mir v naših želodčkih (mmmm, kako je dobr).

Za konec pa še pomembno opozorilo. Zagotovo ti bo žal, če se nam letos ne boš pridružil. Zato hitro sporoči vodniku, da prideš in se nam tako pridruži na sproščujočem, zabavnem, poučnem, anticelulitičnem in narave polnem taboru Vrhovo 2003. Se vidmo.

TaborTEAM

Letošnji tabor je finančno podprla Zveza za šport otrok in mladine Slovenije

eR	Te
	Te

Zgodba o komarju Viktorju

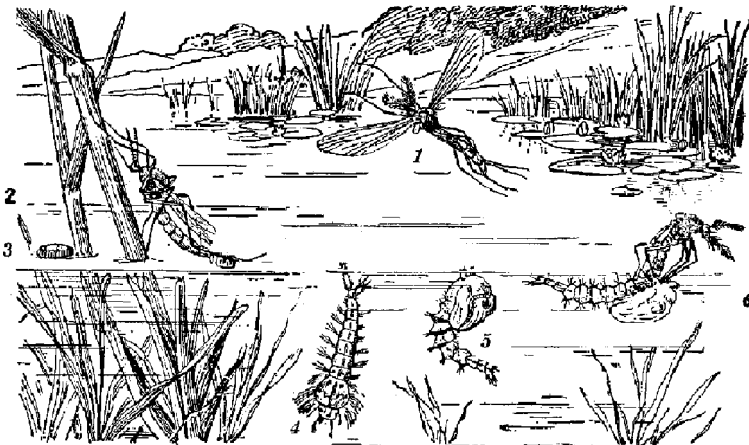
V mirni in soparni noči se je v neki luži na drugem koncu Ljubljane rodil komar. Ker starši komarjev nimajo v navadi poimenovati svoje otroke, mu bomo mi rekli kar Viktor.

Viktor je bil čisto navaden komar, pravzaprav sploh še ni bil komar ampak breznoga ličinka, ki se je viseča z glavo navzdol, vsake toliko časa živahno pognala proti površju lužice, pomolila iz vode svojo dihalno cev in se radostno veselila svojega bodočega okolja izven meja luže. Življenje ličinke zna biti precej razburljivo...ob vsakodnevnem hranjenju z drobnimi rastlinicami, mora sama precej dobro paziti, da jo kje ne pohopsa kakšna lačna ribica. Viktorju sicer tovrstna nevarnost ni pretila, saj je živel v luži. Vendar pa so dnevi postajali vse bolj vroči in luža se je počasi začela izsuševati. K sreči je Viktor ravno opravil svojo četrto levitev (po domače, odvrigel je svoja stara oblačila) in čas je bil, da se zabubi. Buba nima posebno aktivnega življenja. Mirno plava tik pod vodno gladino, vsake toliko časa iz vode pomoli dve dihalni cevki, raste in se razvija ter sanja o boljšem življenju.

Po nekaj dneh se je naš Viktor končno izmotal iz svoje udobne posteljice in ugotovil, da se je razvil v pravega mačota. Imel je par prekrasnih resastih kril, šest dolgih nog in slamico namesto ust. Samovšečno je zamigal s krili in se pognal novemu življenju naproti. Cel dan je vneto letal sem ter tja, dokler se nad mesto ni spustila noč. Ni se mu še posebej dremalo, pa se je odločil, da obišče pivnico in okrepčevalnico Kukavičja lučka. Našel si je miren kotiček in si naročil vrček grenkoslada ter z užitkom nagnil. Ni še dobro odložil svojega rastlinskega napitka, ko ga je ogovorila prikupna komarjevka: »Viktor, a si to ti?« »Žal, naj ga kupec brcne tistega, ki mi je dal tako ime...od kje se pa poznamo gospodična?« »Zinka, a se me spomniš, mala okrogla,...skupaj sva se v luž igrala?« »Jaaaaa, Zinka, kaj se te ne bi spomnil! Daj prisedi, bova enga spila...« »Ti veš kaj, a bi šla kam drugam pogledat...saj veš, tukaj ni ravno zame.« »Naša Zinka je pa fina gospa ratala. Ja, pa pejva kam drugam, če tukaj ni zate!« Tako je Zinka Viktorja odpeljala na svoj žur plac. »Vav Zinka, tukaj je pa lušten, malo temno ampak nič za to,...kaj bova spila, kje pa

strežejo, komarjev k dreka, ampak nikjer nobenga k streže?!« »Kar sam si postrež, Viktor, Ljudski hram je samopostrežna,...« je odvrnila Zinka, si poiskala primernelega golega mesta na koži nič hudega slutečega človeškega zaspanca, zapičila slamico in začela srkat. »Ti, Zinka,...kuga pa delaš,...a se ti je mal zmešal, tista luža res ni bla prov čista, samo...« »Viktor, kaj ga pa serješ, a ne boš eno kapljico rujne rdeče tekočince, tale je letnik 81, mal sladka, ampak je za prčakvt, k se itak ljudje sam še s čukulado filajo!« »Zinka, strašiš me, če mene prašaš, jaz bi en mal bezga, pol grem pa ven!« je bil že rahlo nervozen Viktor, »poleg tega, so tukaj same babe, kar me načeloma ne moti ampak bi se bolje počutil, če bi bil še kakšen poba tu in tam...« »Mi je čist vseeno kaj boš naredu, si bom pa družga prpelala, k ne bo tok zberčen k ti, rit nesramna!« Nenadoma je iz daljave prirohnela gromozanska lopata in špljack, Zinka je speštana obležala pred Viktorjem.«ZZZZZ, punce, bežimo,...!« so panično frčale po zraku komarjevke. Tla pod Viktorjem so se začela nevarno tresti in spet je priletelo...tokrat tik poleg njega,...v grlu ga je začelo dušiti, vse kar je lahko slišal je bilo samo: » PIPSSSS, PIPSSSS,PIPSSSS,...« Meglilo se mu je pred očmi, gromozansko bitje je krililo in rohnelo tik pod njim...s poslednjimi močmi je napel krila in se z grozo v očeh pognal skozi okno v noč. Viktorja niso videli nikoli več...

Saša

- 1.Viktor
- 2.Zinka
- 3.Viktor kot jajčece
- 4.Viktor kot ličinka
- 5.Viktor kot buba
- 6.Viktor gre v svet

eR	Te
	Te

ČAJNI KOTIČEK

Pravi čaji (2.del)

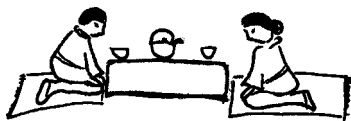
SHRANJEVANJE:

Čaj mora biti dobro shranjen, saj ne sme izgubiti arome in vlage, ne sme pa se je tudi navzeti od drugod. Zato je shranjevanje čaja zelo pomembno. Najbolje je, če je shranjen v neprodušnih aluminijastih škatlicah, spravljen pa na suhem, temnem mestu. Najslabše je, če ga imamo spravljenega na vlažnem, hladnem mestu (npr. v hladilniku) ali pa v vrečkah blizu kave ali začimb, saj se čaj navzame vonja iz okolice in ni več tak, kot bi moral biti.

NAVADE:

Različne kulture imajo različne navade pitja čaja. Zelo znan je **japonski** obred:

Arabci, recimo, čaj pripravijo tako, da posušene lističe vržejo v še hladno vodo in ga potem več ur prevrevajo. Preden čaj ponudijo ga solijo in v njem stopijo še košček žarkega jakovega masla.

V južni Ameriki pijejo čaj, ki se imenuje »*mate*« in sicer tako, da polno skodelico čajnih lističev prelijejo z vročo vodo in ga spijejo po slamici. Čaj je zelo koncentriran in ima okus po tobaku. Ko ga zmanjka, isto vsebino še večkrat prelijejo z vročo vodo.

eR	Te
	Te

Angleži imajo zelo znano navado »tea at five«, torej čaj ob petih. Ljudje se zberejo ob petih popoldne na »čveku« ob skodelici pravega čaja.

Američani pa so prvi izumili ledeni čaj, ki ga danes poznamo povsod, kupiti pa se ga da tudi v industrializirani verziji kar v trgovini.

Vendar pa si ga lahko privoščimo v originalni različici in sicer:

V liter hladne vode stremo 4-5 čajnih žlic posušenih čajnih lističev in jih pustimo namakati čez noč. Zjutraj čaj precedimo, lahko ga tudi sladkamo in imamo odlično osvežilno pijačo za čez dan. Najboljši so zeleni aromatizirani čaji, saj imajo izrazitejši okus in so bolj pitni.

KAKO PRAVI ČAJ UČINKUJE:

Pravi čaj učinkuje na dva načina. Učinka pa sta odvisna od načina priprave:

Če pustimo čajne lističe v topli vodi do 3 minute, nas čaj poživi. Če pa pustimo čajne lističe v topli vodi do 5 minut, nas čaj pomiri, lahko tudi uspava.

Pravi čaj lahko tudi pospeši prebavo, še zlasti, če ga pijemo zjutraj na tešče.

Pomemben pa je tudi **zeleni čaj**, saj zelo koristno učinkuje na organizem, vsebuje pa tudi polifenole, katerim pripisujejo veliko vlogo pri preprečevanju bolezni srca in ožilja, rakastih obolenj in pri upočasnjevanju procesa staranja.

Za konec pa še..

...ali ste vedeli, da pobiralka čaja na dan obere tudi do 32kg čajnih lističev?

Z vami čajčka 5ra

eR	Te
	Te

ZVERINICE IZ RTT

K sodelovanju vabim vse, ki imate radi živali ali pa svojo sobo delite s kakšno prikupno zverino, da predstavite svoj domači živalski vrt ali pa opišete svojo najljubšo žival... Vašo pošto sprejema vedno in nikoli sit Ertete nabiralnik, ki se nahaja na nam že vsem znanem mestu. Tokrat sem kramljala z Ajdo in njenim ultramega luškanim Herkulom.

S: Nekateri sicer že poznamo zgodbo o tvoji glodalski kepici, vendar sem prepričana, da tudi druge zanima, kako se je ta nadobudnež znašel pri tebi doma?

A: Pri meni se je ta luškana živalica znašla po Sašini (tvoji) zaslugi. Saša mi ga je namreč podarila. Po eno tedenskem prepričevanju staršev in temeljitih pripravah sem dobila v sobo sostanovalca-hrčka.

S: Kako si prišla na idejo za tako robustno ime pri tako drobni živalci?

A: Hm... ideja pravzaprav ni bila moja. Najprej naj bi bil Jonas, potem pa je moj ati predlagal ime Herkul in bilo mu je tako všeč, da sem se odločila kar za Herkula, še preden sem ga sploh videla. Imena kot je Piki ali Floki pa nisem hotela, ker je preveč običajno. Herkul pa je nekaj posebnega. Seveda vsak takoj pomisli na mišičastega junaka iz nanizanke... moj Herkul pa s svojimi zaspanimi velikimu očmi ne spominja nanj.

eR	Te
	Te

S: Kako poteka običajen dan Herkula, kaj počenja, s čim se hrani, potrebuje veliko pozornosti,..

A: No ja, čez dan ni ravno aktiven, ker skoraj celega prespi. Zvečer in ponoči pa se zanj začne zabava. Hrani se s solato, bananami, rdečimi pomarančami, jabolki, sončničnimi semeni in hrano za hrčke. Rad ima tudi orehe, rozine in kup drugih stvari. Pozornost seveda potrebuje. S hrčkom se moraš igrati, ga hraniti, čistiti kletko oz. terarij, se z njim tudi kaj pogovoriti, pobožati itd.

S: Kdo pa bo skrbel zanj, ko boš na taboru?

A: Mislim, da bosta takrat skrbela zanj mami in ati.

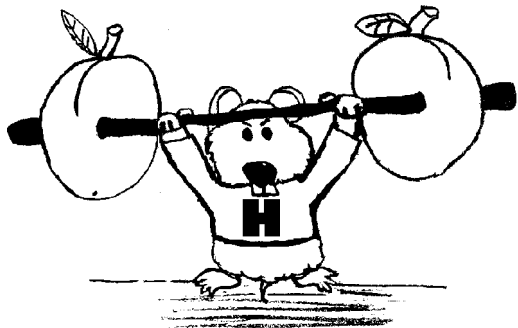
S: Imaš kakšno nenavadno željo po kakšni eksotični živali, npr. da bi domov pripeljala galapaško želvo?

A: Ja, fino bi bilo... Ne, mislim da je hrček dovolj. Imamo dovolj zabave že s tako majhno živalco.

S: Za konec pa še, imaš kakšno posebno sporočilo za vse hrčoljube?

A: Imejte jih radi in naj imajo veliko žaganja, da se lahko skrijejo in rijejo po njem.

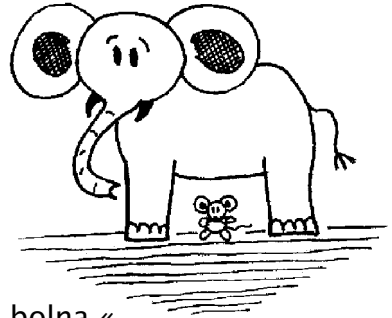
S: Hvala za pogovor in želim ti še obilo veselja s tvojim hrčotom.

ŠALE IN KAPE

Slon je stopil miški na nogo.
Miška mu je vrnila:
»Na neroda, da boš videl, kako to boli!«

Slon in miška se prvič srečata.
»Ti si pa zelooo velik!« se čudi miška.
»Ti si pa zelo majhna,« ji odgovori slon.
»Veš,« reče miška, »sem bila zelo dolgo bolna.«

Miška in slon gresta po puščavi. Miška je v senci slona in mu reče:»Ko ti bo prevročje, lahko zamenjava.«

Majhni miški se sprehajata.»Ko bom velika,« reče prva in pokaže na netopirja, »bom šla za pilota.«

Bolhi sta bili v gledališču.
Ko prideta iz dvorane, vpraša prva:
« Ali greva domov peš, ali vzameva psa?«

Jež zamišljeno opazuje počeno avtomobilsko gumo in zamrmra:»Končno je zmagal nekdo od naših.«

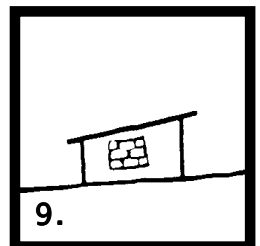
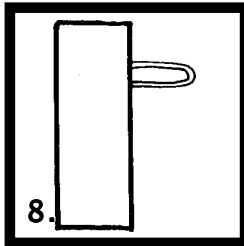
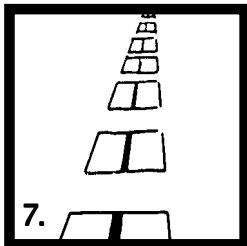
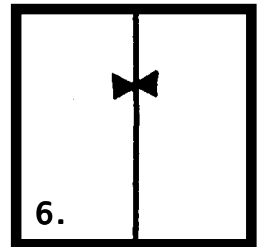
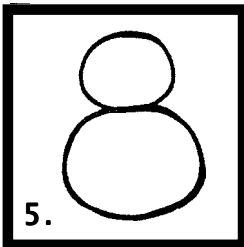
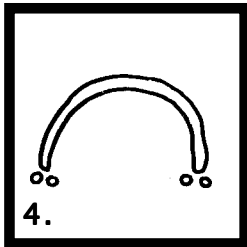
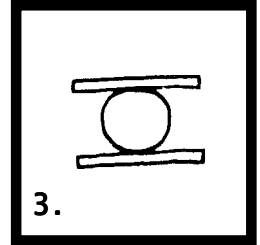
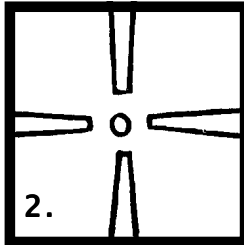
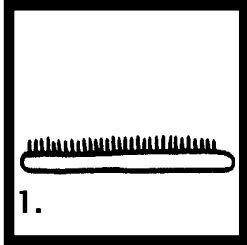
Srečata se piščančka. Eden kadi:
»To bom povedal tvoji mami!«
»Ha, ha, saj sem iz valilnika!«

Lastovki strmita za letalom, ki je letelo mimo.
»Ta je pa zelo hitra!« meni prva nekoliko zavistno.
»Nič čudnega, če ji pa rit gori!«

eR	Te
	Te

KAJ JE TO?

REŠITVE:

1. Speča stonoga
2. Štirje sloni opazujejo pomarančo
3. Sendvič s paradižnikom
4. Glista na kotalkah
5. Dvakrat štiri
6. Mož z metuljčkom, ki stoji zelo blizu vrat dvigala
7. Cesta za kobilice
8. Trobentač v telefonski govornici
9. Moderna steklena hiša z zidanim oknom
10. Zobna ščetka za zaljubljene

